

НА ВНИМАНИЕТО НА:

**Д-р Асен Меджидиев,
министър на здравеопазването**

**Владимир Москов,
кмет на Община Гоце Делчев**

**Д-р Петър Филибев,
управител на МБАЛ “Иван Скендеров“,
гр. Гоце Делчев**

**Тодор Тодоров,
главен редактор на вестник „Топ Преса“,
гр. Гоце Делчев**

ДОБРАТА ДУМА СЕ КАЗВА ВЕДНАГА ...

**За Общинската болница в град Гоце Делчев
от Лияна Кирилова, съосновател и
дългогодишен главен редактор на вестник „За жената“,
член на Съюза на българските журналисти, София**

УВАЖАЕМИ ГОСПОДА,

По стечение на обстоятелствата попаднах за лечение с двустранна бронхопневмония в болницата в гр. Гоце Делчев. Обикновено лошите неща ни връхлитат неочаквано...

В професионалния ми път на журналист и редактор в национални медии съм винаги в „окото на бурята“ на обществения живот в „интересните времена“, в които живеем. А най-чувствителните области от битието ни си остават образованието, здравеопазването и духовните устои на нацията, без които не би я имало България.

Моля да бъда извинена за емоционалното отклонение, но наистина съм изненадана от това, което преживях от първо лице в тази болница „в края на държавата“. Казано с две думи: видях такива хора в бели престилки (лекари, сестри, санитарки), за които вече свикнахме да мислим като за „почти несъществуващи“. Нямам обяснение как се е случило това, но през 7-те дни, през които ме лекуваха в Отделението по Вътрешни болести на болницата, не видях, не чух и не усетих нито грам грубост, досада, припряност, формализъм. Срещнах професионализъм, внимание, съчувствие и Човечност. И нещо, което почти не се среща в елитните болници на столицата (за много от тях имам преки впечатления или опосредствени от потърпевши) – отношение към страдащия човек като към Човек. И най-добрата техника, и най-върховите постижения в медицината не могат да заместят изкуството да бъдеш Лекар!

В тази болница „в края на държавата“ санитарките са усмихнати, бършат прах, мият пода по 3-4 пъти на ден и дори питат (!) болните с какво да помогнат. Сестрите не изглеждат като станали „сър задните части нагоре“, а лекарите не минават като метеори, съсредоточени само в данните от изследванията и собственото си самочувствие за непогрешимост и последна инстанция. (Дори храната беше винаги топла и ... вкусно сготвена...) С две думи: в болницата в град Гоце Делчев не видях хора, хванали „мазол на душата“. Видях професионализъм, всеотдайност, дисциплина, ред, чистота и Човечност. Мисля, че под тези мои думи биха се подписали например 83-годишната баба Фатме от с. Абланица, незрящата Нели от с. Баничан, 73-годишната Вили от град Гоце Делчев и другите жени, с които се засякохме по различно време в стаята с шест легла в Отделението по Вътрешни болести.

Някой беше казал, че в ръцете на глупака и най-добрата техника е куп старо желязо. Ще перифразирам: и най-иновативната и перфектна апаратура не може да замести Човека! Специално благодаря на лекуващата ми лекарка

д-р Кормева, на всички момичета сестри и санитарки, и на останалите, с които не съм имала личен контакт.

Стара истина е, че рибата се вмирисва откъм главата. И обратното е вярно – по качеството на рибата може да се съди за главата ѝ ...

Благодаря! Най-вече за надеждата, че всичко, което преживях като пациент в болницата в град Гоце Делчев, се случва и на други места в България. Дано ... Защото не сме стока на тезгяха на пазарната икономика, а просто Човеци.

С уважение,

Лиана Кирилова

12 февруари 2023 година,

София